Істотні причини масового відтоку молодого населення можна поділити ще на дві групи: суб'єктивні та об'єктивні. До об'єктивних причин належать: національна своєрідність, неспроможність влаштуватися на роботу за обраним фахом на батьківщині, не врегулювання соціальних проблем, сприяння у трудовій міграції молоді приймаючими країнами. Друга група – група суб'єктивних причин включає: більша психологічна схильність молоді та їх готовність до мобільності та пошуку нових підходів реалізації своїх прав, бажання змінити спосіб життя, пізнання світу, підвищення професійної та інтелектуальної концепції, пошук матеріальної незалежності [1].

Отже, ми визначили, що основними причинами еміграції молоді є пошук роботи, бажання навчатися за кордоном. Варто підкреслити, що нинішня еміграційна ситуація в Україні не відповідає національним інтересам. Тому Уряду потрібно приділяти більше уваги даній проблемі, адже проаналізувавши причини міграції сучасної молоді за межі держави та цілеспрямовано і послідовно впливаючи на них можна суттєво зменшити відтік інтелектуального, соціального та трудового потенціалу країни, та покращити її соціально-економічне становище.

Список використаних джерел:
1. Бахчеванова Н. В. Міжнародна міграція робочої сили в умовах глобалізації / Н. В. Бахчеванова // Фінансово-кредитна діяльність. – 2011. – № 2. – С. 300-308.
2. Малиновська О. А. Міграція в Україні: факти і цифри / О. А. Малиновська. – К.: МОМ, 2016. – 32 с.
3. Калініна С. П., Давидюк Л.П. Передумови конкуренції за людський потенціал: молодіжний сегмент міжнародного ринку праці // Вісник Приазовського державного технічного університету: зб. наукових праць / ДВНЗ "ПДТУ". – Маріуполь, 2017. – Вип. 33. – С. 174-179.

Шматко Анастасія Юріївна
Науковий керівник: Гадецька Зоя Митрофанівна, кандидат технічних наук, доцент
Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

СУТЬ ТА ПРИЧИНИ ВИНИКНЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОГО РИЗИКУ

На сьогодні неминуче нанесення шкоди природному середовищу під впливом антропогенних та стихійних чинників, однак він повинен бути зведений до мінімуму і бути економічно виправданим. Тези присвячені дослідженню суті екологічного ризику та з'ясуванням причин його виникнення. Дослідженням екологічного ризику займалися такі вчені: Л. Кожушко, П. Скрипчук, В. Лук'яніхін, М. Петрушенко, Н. Пахомова, А. Ендрес, К. Ріхтер та ін.

Екологічний ризик – це кількісна міра екологічної небезпеки, яка враховує ймовірність настання негативних наслідків для життя і здоров'я людини та компонентів біосфери, і яка характеризується поліваріантністю форм походження, кумулятивністю, субституційністю та обмеженою можливістю абсолютного її визначення [1].

У практиці природокористування ризики, що узагальнюються поняттям «екологічні», діляться наступним чином:

– ризики забруднення середовища при виробництві, зберіганні і використанні хімічних речовин, у тому числі добрив;

– ризики забруднення середовища внаслідок емісії шкідливих побічних продуктів промислового виробництва;

– ризики, пов'язані з урбанізацією (ризики скорочення ріллі, деструкції лісів, зникнення видів флори і фауни, шумового забруднення і т. д.);

– ризики стихійних лих (повнів, землетрусів та ін.) [2].

Під час дослідження та оцінки екологічного ризику обираються стратегії управління ризиком, який залежно від рівня буває: низький, незначний, помірний, середній, підвищений, значний та високий.

На екологічний ризик загальний вплив описують три групи факторів, залежно від природи виникнення, а саме:

1. Місцезнаходження джерела несприятливого впливу двояко позначається на рівні екологічного ризику. З одного боку, проживання в регіонах з підвищеною вірогідністю природних лих саме по собі є фактором небезпеки. Більше того, розміщення на таких територіях виробничих об'єктів підвищує можливість реалізації техногенних аварій. З іншого боку, потенційна небезпека господарської діяльності залежить від екологічної стійкості регіону. Крім того, рівень екологічного ризику буде більшим, якщо виробничі об'єкти – його джерела – знаходяться в районах з високою щільністю населення, якщо впливу піддаються будь-які цінні природні території та ін.

2. Для зниження екологічного ризику важливу роль відіграє підвищення рівня організації виробничих процесів. Зростання кваліфікації та відповідальності працівників, використання сучасного обладнання, дотримання оптимального режиму технологічних процесів – важливі умови зниження несприятливого впливу на навколишнє середовище і людину.

3. Характер виробництва – впливає на величину ризику в залежності від кількості використовуваних у технологічному процесі енергії і речовин, а також їх небезпеки, способу обробки [3].

З'ясувавши природу виникнення екологічного ризику встановлюються стандарти якості навколишнього середовища, серед яких найбільш вагомим є гранично допустима концентрація (ГДК).

ГДК – така маса шкідливої речовини в одиниці об'єму окремих компонентів біосфери, вплив якої на організм людини, тварин і рослин не викликає відхилень у нормальному їх функціонуванні протягом усього життя нинішнього та майбутніх поколінь.

Усі шкідливі речовини за ступенем небезпечної дії на людину поділяються на чотири класи: I – надзвичайно небезпечні (нікель, ртуть); II – високонебезпечні (сірководень, діоксид азоту); III – помірно небезпечні (сажа, цемент); IV – малонебезпечні (бензин, фенол).

Дані показники не повинні перевищувати граничну допустиму концентрацію деяких речовин в атмосфері населених пунктів. Максимальне та середнє значення усіх показників наведено в [4].

Отже, визначивши природу екологічного ризику необхідно обрати відповідну стратегію управління екологічною безпекою довкілля та дотримуватися стандартів навколишнього середовища для зменшення ризику виникнення антропогенних чинників загрози біосфері.

Список використаних джерел:

1. Ярощук В. Г. Правова природа екологічного ризику / В. Г. Ярощук. // Університетські наукові записки. – 2011. – С. 186.
2. Ковалевська І. М. Оцінка і управління ризиками екологічної безпеки довкілля / І. М. Ковалевська. // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. – 2015. – С. 312.
3. Екологічний менеджмент: Навчальний посібник / За ред. В.Ф. Семенова, О.Л. Михайлюк. – К.: Знання, 2006. – С. 196-197
4. Дорогунцов С. І., Коценко К. Ф., Хвесик М. І. та ін. – К.: КНЕУ, 2005. – С. 168.